

DORIAN DE JANDREAU

KRUVINASIS
DEIMANTAS

1 knyga

Smashwords

Dorian de Jandreau

„Kruvinasis deimantas“ (1 knyga), 2019

© Dorian de Jandreau, 2019

Smashwords, 2019

ISBN: 9781370842247

*Skiriu tam su kuriuo susipažinęs
nežinojau koks svarbus jis man taps.*

D.de.J.

1.

Mano pasakojimas bus nepaprastas. Pirma: aš- vampyras. Antra: mano širdis priklauso kitam vyrui. Daugelis išgirdę šiuos žodžius arba netiki manimi (pirmu atveju), arba ima manęs nekęsti (abiem atvejais). Tačiau abejingų niekada nepalieku.

Tikriausiai pirmas klausimas jums šovęs į galvą yra, ar geriu kraują. *Taip, geriu.* Po to klausite, ar miegu karste. *Taip, miegu.* Kai pats tai sužinojau, man viskas prilygo šokui. Bet laikui bėgant apsipratau.

Taigi... Mano istorija prasideda 1735-aisiais metais. Esu Fransua de Lessard. Visada juokinga ir keista kai turiu nusakyti savo gimimą. Pirmą kartą gimiau 1712-aisiais gegužės 12 dieną, o antrą... Antrą kartą 1735-aisiais. Trumpai nupasakosiu savo 23-erių metų laikotarpį kol buvau Mirtingas... Gimiau Prancūzijoje, Paryžiuje. Savo vaikystę ir jaunystę praleidau Havro uostamiestyje. Ten sutikau ir savo Juodąją Lemtį... Abu tėvai mirė kai man buvo 18-rika. Nuo tada perėmiau jų ūkį, nors jo valdyti ir nemokėjau. Jį pardaviau ir nusipirkau nedidelį namą, kur galėjau leisti laiką. Būdamas 20-ties pamilau jauną jūrininką Džonį. Tarp mūsų buvo aistringa meilė ir karštos naktys. Netekau jo kai vieną dieną žuvo jūroje. Piratai užgrobė jo laivą ir visus išžudė. Šią kraupią žinią gavau iš vieno pažįstamo. Džonį mylėjau labiau už viską pasaulyje. Jo žūtis mane sukrėtė. Kadangi jis žuvo jūroje, buvo neįmanoma surengti normalias laidotuves. Viskas ką galėjau padaryti, tai pastatyti jam paminklą kapinėse. Kapą, į kurį įdėjau tik jo šaliką. Viską ką turėjau... Iš to sielvarto prisiekiau kiekvieną naktį lankyti jo kapą iki kol mirsiu. Taip ir dariau. Keletas mano draugų nuolat tempdavosi mane į smukles. Bet pakeliui į kapines mano širdį vėl užliedavo sielvartas. Sėdėdavau iki aušros ir liedavau ašaras. Nežinau, ar alkoholis, ar iš tikrųjų, bet dažnai regėdavau Džonio šmėklą. Ji man liepdavo nusižudyti. Meldžiau visų šventųjų atimti man gyvybę, bet niekas mano maldų nesiklausė. Na, bent jau šventieji tai tikrai. O apie demonus nepagalvojau...

Kapinėse būdavo taip tylu, jog pasijausdavau lyg įžengęs į Mirusiųjų karalystę, kurioje nėra nieko. Protarpiais suūkdavo pelėda ar praskrisdavo koks paukštis. Bet aš nebijojau. Neturėjau ko bijoti. Na, bent jau keletą naktų... Po kelių savaitių ėmiau just keistą žvilgsnį. Iš pradžių galvojau, kad tai tik mano sielvartas ir įsiaudrinusi vaizduotė. Tamsoje nieko neįžiūrėdavau, nieko negirdėdavau, bet jutau kažką mane stebint. Iš pradžių pamaniau, kad tai koks paukštis ar valkata iš gatvės, bet vėliau ėmiau suprasti, kad tai daug stipresnis žvilgsnis nei gyvūno, ar žmogaus. Ėmiau kaltinti alkoholį ir nustojau lėbauti, bet tas kvailas jausmas, kad tave stebi, nesiliovė. Norėjau sušukti ir paklausti, bet nedrįsau, nes ėmiau just baimę... Baimę, kuri mane aplankė pirmą kartą per tą mėnesį.

Buvo keista. Tuomet dar nežinojau kas man nutiks. Galbūt žmogui geriau gyventi nieko nežinant. Tuomet gali daryti pasirinkimą, o aš kaip visada nusprendėdavau spontaniškai ir neapgalvotai. Ne kartą dėl to gailėjausi, bet kai tavo siela skendi tokiame sielvarte, tuomet tai nebesvarbu. O toks mano vėjavaikiškumas sumokėjo milžinišką kainą...

2.

Tą lemtingąją naktį buvo pilnatis. Nuostabi pilnatis. Ėjau gatvėmis ir tuo džiaugiausi, nes bus šviesu ir galbūt sužinosiu kas ten tūno kapinėse.

Apimtas keisto linksnumo nuėjau prie Džonio kapo. Prisėdau ant žemės ir žvelgiau į tamsą. Tą naktį man nerūpėjo Džonis. Man rūpėjo tiesiog pabūti ten, kur pilna pūvančių lavonų. Mirtis nesąmoningai mane traukė. Buvau jau pasiruošęs atgulti ten pat.

Sėdėjau ir galvojau apie tuos laikus kai buvau vaikas, po to užaugau ir susipažinau su Džoniu. Koks jis mielas buvo kai pirmą kartą susitikome. Vėjyje taršėsi jo rudi garbanoti plaukai ir pamatęs mane netoli savo laivo, man nusišypsojo. Tuomet ir prasidėjo mūsų romanai. Ir vos tik ėmiau galvoti apie kartu praleistą naktį, vėl nesąmoningai pajutau žvilgsnį man už nugaros. Labai greitai atsisukau ir išsigandęs pašokau. Už manęs ant tvorelės sėdėjo jaunas vaikas. Jis buvo toks išblyškęs, kad net švietė tamsoje. Jo auksiniai garbanoti plaukai elegantiškai krito ant pečių, o šviesiai mėlynos akys vėrė mane kiaurai.

- Kas tu toks?!- surikau ant jo.
- Ką pirma nori sužinoti: mano vardą ar ko čia atėjau?- jo balsas skambėjo stulbinančiai saldžiai.

Norėjau sužinoti ir tą, ir tą, bet iš nuostabos nebegalėjau pratarti nė žodžio. Kurį laiką mes žiūrėjome vienas į kitą. Tik turbūt labai trumpai, kad jis spėjo dingti man iš akių. Ėmiau galvoti, kad tai šmėkla. Jis tarsi išdygo iš po žemių, sugriebė mane už gerklės ir pajutau jo šaltus it ledas dantis smingančius man į kaklą. Turbūt turėjau džiaugtis, nes mirtis buvo ne už kalnų, bet tuomet prabudo balsas manyje ir liepė kovoti.

Sugriebiau tą nevidoną už pečių ir bandžiau jį atplėšti nuo savęs. Tačiau veltui... Jis taip įsikibo dantimis į odą, kad negalėjau nieko padaryti. Buvau visiškoje jo kontrolėje. Pasidaviau jam ir mano jėgos ėmė silpti. Jutau rėžiantį skausmą kakle, šaltas to velnio rankas ir temstančią sąmonę. Ėmė rodytis, jog mirštu ir užmerkiu akis, kad nepamatyčiau giltinės.

Viskas truko vos kelias minutes, po to jis mane paleido. Gulėjau ant žemės ir nežinojau, ką jis darys. O man iš tiesų ir neberūpėjo. Norėjau kuo greičiau mirti. Jis pasilenkė prie manęs ir tyliai prabilo:

- Fransua, tu mirsi. Bet galiu tau suteikti dar vieną progą... Galėsi būti amžinai jaunas ir nemirtingas... Turėsi viską ko geis širdis... Ar sutinki?

Buvau toks silpnas, kad nesugebėjau žodžio pratarti. Neturėjau jokio supratimo net iš kur jis žino mano vardą. Sukaupiau visas likusias jėgas, kad nuspręščiau, ar noriu gyventi amžinai. Nežinojau ką jis man padarys, bet man jau neberūpėjo.

- Taip...- tyliai jam ištariau, pats nė nesuvokdamas kokią klaidą padariau.

Nors akyse viskas liejosi, vis tiek mačiau ką jis daro. Dabar tuo nesistebėčiau, bet tada man tai atrodė daugiau nei baisiai. Tas vaikas persikando sau dešinės rankos riešą ir liepė man gerti tekantį kraują. Buvau per silpnas, kad imčiau kivirčytis ir aiškintis su juo. Keli lašai užtiško ant mano lūpų ir pajutau tą pirmąjį kraujo skonį. Jis buvo tada lyg ugnis. Nesąmoningai sugriebiau jo ranką ir ėmiau gerti jo kraują, tarsi jis būtų mane išgelbėjęs iš tos agonijos. Man ėmė patikti tas keistas skonis ir

nebegalėjau sustoti. Negalėjau atplėšti lūpų nuo jo rankos. Mano gerklę ir kūną pamažu užliejo šalčio banga. Bet netrukus išgirdau jį rėkiant ant manęs:

- Sustok!!!

Laimei jis buvo stipresnis už mane. Gerokai stipresnis ir greitu judesiu ištraukė savo ranką iš mano dantų. Tas stingdantis šaltis užliejo kiekvieną mano kūno dalelę ir pajutau kaip ėmė skaudėti galvą. O širdis ėmė taip stipriai plakti, kad rodės iššoks iš krūtinės. Tai buvo nežmoniškas skausmas, toks lyg šaltą žiemos naktį būtum nušalęs rankas ir jas degintų ledinis šaltis. Tik mano atveju degė visas mano kūnas. Maldavau jo, kad jis paašikintų kas dedasi su manimi, bet jis sėdėjo ant žemės ir juokėsi iš mano kančių.

- Tu miršti.- pasigirdo jo saldus balsas.- Stenkis apie tai negalvoti, nes tuoj būsi toks kaip aš.

Norėjau jį nudėti už tokius žodžius! Bet aš tikrai jaučiau, kad mirštu. Atsiguliau ant nugaros kai skausmai kiek nurimo ir laukiau, kas bus. Apėmė jausmas panašus kai pagaliau ta nušalusi galūnė ima šilti ir skausmas atlégsta. Mano širdies plakimas rimo ir ėmė lėtėti. Ji plakė vis lėčiau ir lėčiau. Prieš paskutinį jos dūžį vėl išvydau Džonio sielą, ji man tarė:

- Ką tu padarei, mano mielas Fransua...

Po to mano širdis sustojo ir šmėkla dingo. Kas dėjosi tuo metu kai miriau, neatsimenu. Prisimenu tik tai kada vėl atgavau sąmonę. Maniau, kad susapnavau košmarą ir štai aš vėl tikrovėje. Bet tai ir buvo tikrovė. Pirmiausia pajutau, kad mano širdis neplaka, bet aš gyvas. Netrukus vėl išvydau tą blyškiaveidį vaikiną. Jis palinkęs virš manęs stebėjo mane.

- Sveikas atvykęs į vampyrų pasaulį, Fransua!- išgirdau balsą, tik žodžių esmės nelabai supratau.

- Kas man nutiko?- paklausiau.

Tuomet ėmiau pastebėti savo pokyčius. Man ištarus pirmus žodžius liežuvis užkliuvo už pernelyg ilgų dantų. O prieš „tai“ to nebuvo. Aš greitai atsisėdau ir pajutau dar keistesnę dalyką: mano plaukai buvo žymiai ilgesni. Iki „to“ turėjau ilgus plaukus, bet po „to“ jie tapo dar ilgesni. Dabar jie tapo dar tamsesni, lyg varno plunksnos, ir siekė beveik juosmenį. Ėmiau nerimauti ir išsitraukiau iš švarko kišenės veidrodėlį. Rankos drebėjo kai kėliau jį prie veido. Išvydęs save veidrodyje išsigandau, net aiktelėjau. Mano oda buvo balta kaip sniegas, lygiai tokia pati kaip mano „draugo“. Lūpos tapo skaisčiai rausvos. Išsišiepiau, kad pamatyčiau už ko užkliuvo mano liežuvis. Tai išvydęs išmečiau veidrodėlį iš rankų, nes išsigandau. Mano iltiniai dantys buvo gerokai pailgėję, o visi kiti tebebuvo tokie patys. Vėl pakėliau veidrodėlį, kad įsitikinčiau, jog tai ne haliucinacija. Taip, tai buvo tiesa. Turėjau du ilgus iltinius dantis. Akys taip pat pasikeitė. Buvau rudų akių, o dabar spalva buvo panaši į violetinę. Taip pat atkreipiau dėmesį į savo rankas. Mano trumpai kerpami nagai dabar buvo ilgi lyg katės ir... permatomi lyg stiklas. Negalėjau patikėti tuo ką matau. Tai jau buvau ne aš. Atsisukau į tą „padarą“, kuris man tai padarė. Jis stovėjo atsirėmęs į Džonio paminklą ir šypsojosi. Mačiau jo dantis. Jie buvo tokie patys kaip mano, ilgos iltys siekiančios apatinių dantų dantenas.

- Ar patinki sau?- išgirdau jo žaismingą balsą.- Pirmą kartą matau tokį GRAŽŪ vampyrą!

- Ką man padarei?- atsistojęs jo paklausiau.

- Tu esi ką tik gimęs vampyras.

- Aš tikrai sapnuoju.- papurčiau galvą.- Turiu grįžti namo ir pamiegoti, kad atsibusčiau.

- Juk tu nieko apie save nežinai. Tu net nežinai kas esi, ką turi daryti. Leisk man tave apmokyti, Fransua. Ach, taip!- jis priėjo prie manęs ir apkabino.- Aš esu Leveretas de Leroux. Tavo kūrėjas. Dabar patenkintas?

- Ką tu man padarei?- dar kartą paklausiau.
- Paverčiau tave vampyru. Juk to norėjai?

Vėl papurčiau galvą norėdamas atsibusti iš šio keisto sapno. Ėmiau justti alkį. Turėjau grįžti namo ir užkąsti kol nenualpau.

- Dėkoju, bet man reikia grįžti namo ir užkąsti. Aš alkanas!
- O tu žinai koks alkis tave kankina?
- Taip, noriu valgyt!- ėmiau pykti ant jo.
- Tu nieku gyvu daugiau nevalgysi žmonių maisto. Ir nebegyvensi kaip žmogus.
- Tai ką man daryti?!- užrikau ant Levereto.
- Tu esi vampyras ir dar alkanas. Eime į miestą ir parodysiu tavo naująjį gyvenimą. Iki aušros liko gal trys valandos, tad spėsime.
- Kodėl būtent iki aušros?
- Tu vampyras. Tamsos sutvėrimas. Nuo šiol gyvensi tik naktimis. Saulės daugiau neišvysi. Ji tave nužudytų.
- Tai kaip... miegas.
- Miegosi dienomis... Šiandien mano karste, o rytoj naktį surasiu tavąjį.
- Karste?!?!- mano lūpos ėmė virpėti.
- Taip, karste.- jis paragino mane eiti į miestą ir abu palengva ėjome iš kapinių.
- Aš į jį nelysiu!!
- Ir dar kaip!- griežtai tarė Leveretas.- Kitaip žūsi vos saulei patekėjus.
- O ko mums į tą miestą?
- Pamokysiu tave medžioti.
- Medžioti?- dar labiau nustebau.
- Taip.
- Ką?
- Pamatysi. Dabar tau nepatiks, bet vėliau tai dievinsi.

Tai buvo tik maža dalis atsakymų, kuriuos gavau iš jos jau pirmąsias kelias minutes savo Naujojo Gyvenimo. Karstas, medžioklė, alkis, kraujas, saulė, aušra: tai pagrindiniai mūsų terminai kartojami diena iš dienos iki... Iki kada? Kiek trunka Amžinybė? Tą naktį negalvojau kas ta amžinybė, nes paprasčiausiai... netikėjau ja. Iš tiesų netikėjau niekuo iki tos akimirkos kai pasiekėme smuklę.

3.

Su Leveretu pasiekėme smuklę, kur dažnai lankydavausi iki „to“. Ten buvo apstu perkamų moterų, galvažudžių, lošėjų ir šiaip įvairaus plauko žmogystų.

Leveretas pasodino mane prie stalo, pačiame smuklės kampe, o pats kažkur dingo. Galvojau gal užsakinėja kokius ypatingus patiekalus. Tačiau ir vėl klydau. Po keleto minučių grįžo su viena iš tų kekšių nuolat stovinėjančių prie baro. Ji prisėdo šalia manęs.

- Štai tavo vakarienė, Fransua.- man tyliai tarė Leveretas.

Pamaniau, kad taip juokauja ir laukiau „normalaus“ maisto. Deja jis nejuokavo. Stebėjau, ką jis darys su ta moterimi. Pasirodo Leveretas buvo žiauresnis nei atrodė iš pirmo žvilgsnio. Jis ėmė aistringai bučiuoti tai kekšei ranką. Ir pastebėjau kaip jai įkando. Na, ne tiek pastebėjau, kiek užuodžiau. Dar niekada gyvenime taip nejaučiau kraujo kvapo. Nesupratau kas man darėsi. Nuo to kvapo ėjau iš proto ir ėmiau vis tankiau kvėpuoti. Širdis deja... nesidaužė. Ji buvo negyva. Leveretas ko gero pajuto mano nekantrumą ir apalpusią moterį pastūmė man. Pamačiau jo kruvinas lūpas ir dantis. Šį kartą jo akys buvo tamsiai mėlynos.

- Nagi! Ji tavo.- paragino mane Leveretas.

- Ką man su ja daryti?- paklausiau.

- Tu puikiai žinai ką daryti.- jis man nusišypsojo.- Tu vampyras ir privalai gerti kraują. Tik taip būsi nemirtingas ir amžinai jaunas.

Nelabai žinojau ką daryti. Bandžiau įsivaizduoti ką Leveretas darė su manimi ir atkartoti jo veiksmus. Atsisukau į jį, o jis žiūrėjo kažkur į toli įsmeigęs akis ir neketino manęs mokyti.

Dar kartą pažvelgiau į moterį ir užsimerkiau. Turbūt, kad nematyčiau Levereto. Atlošiau jos galvą ir suleidau dantis į kaklą. Nors buvau užsimerkęs, vis vien pajutau Levereto žvilgsnį. Jaučiau, kad jam malonu mane stebėti. O aš negalėjau atsiplėšti nuo kekšės. Nesąmoningai čiulpiau jos kraują į save ir jutau malstant alkį. Aplink nieko negirdėjau ir nemačiau.

Leveretas mane atplėšė nuo jos. Tik nesupratau, kodėl.

- Turi pasisotinti kol nesustojo širdis. Lavonų kraujas nuodingas ir mirtinas.- kiek piktokai paaiškino Leveretas.

Jis atėmė iš manęs moterį ir nustūmė po stalu. Kas ją čia ras ir ką galvos? Bet jaučiausi toks sotus ir laimingas, kad negalvojau apie lavoną po stalo. Ėmė mane stebėti savo veriančiu žvilgsniu.

- Tai štai kas ta „medžioklė“?- jo paklausiau.

- Taip. Tik stenkis medžioti, kur mažai žmonių.- jis paglostė man smakrą.- Atrodai dar gražesnis, Fransua.

- Iš kur tu atsiradai, Leveretai?- paklausiau jo, kad nukreipti mintis nuo jo prisilietimo.

- Iš Paryžiaus.- liūdnai atsakė jis.

- Aš ten gimiau!- nudžiugęs sušukau.

- Tavo mirtingas kūnas ten gimė!- pagiežingai tarė Leveretas.- O šiandien jis mirė.

- Aišku.- vėl nuleidau galvą.

Mes keletą minučių sėdėjome tylėdami, nes įsivyravo kažkokia nejauki atmosfera. Jis buvo piktas. Tikriausiai ant manęs pyko, kad esu toks įkyrus ir nuolat klausinėju jam įprastų dalykų.

- Greitai pradės aušti. Turime eiti.- Leveretas pakilo nuo stalo lyg atsipeikėjęs iš kažkokių minčių.
- O kur tu gyveni?- atsistojęs paklausiau.
- Naktimis viešbučiuose, o dienomis kapinėse.

Mano veido išraiška rodė nuostabą ir jis ėmė man aiškinti kolėjome gatvėmis.

- Viešbutyje nesaugu palikti karštą per naktį kol medžioju, o dieną nesaugu jame miegoti. Štai kodėl miegu kapinėse.
- Mes ten ir einame, tiesa?
- Taip. Rytoj naktį užsuksime į laidojimo biurą ir galėsi nusidžiauti sau karštą kokio tik užsigeisi. Tada nunešime mano ir tavo karstus pas tave į namus. Ten bus daug saugiau.- jis viską jau buvo nusprendęs be mano pritarimo.
- Kaip mes juos nunešime? Tu žinai kiek jie sveria?- negalėjau patikėti jo žodžiais.
- Tu dar nesupranti koks stiprus esi. Kai pakelsi, atrodys, kad neši popieriaus lapą.

Buvau apstulbęs. Girdėjau tokius dalykus, kuriuos girdėdavau tik pasakose. Neišmatuojama jėga?

Toliauėjome tylėdami visą kelią iki kapinių. Tenai Leveretas mane nusivedė į kažkokį mauzoliejų. Tai tarsi namas negyvėliams. Tokiems kaip mes...

Dar vienas dalykas mane nustebino: aš tamsoje mačiau geriau negu bet kada. Kaip žmonės sako apie kates.

- Čia mano karstas.- Leveretas prisėdo ant jo.

Tai buvo tamsiai rudas karstas su auksiniais apvadais. Tiesa sakant, atrodė kaip paprasta dėžė, bet žodis „karstas“ mane glumino.

- Nori būti apačioje, ar viršuje?- nusijuokė Leveretas.
- Galbūt yra kita išeitis...- manęs nežavėjo mintis gulėti karste.
- Deja, Fransua, tai vienintelė išeitis.- jis atsistojo ir atidengė dangtį. Vidus buvo išklotas baltu aksomu.- Lipk! Nebijok, nesikandžioja.

Mane apėmė vidinė isterija. Kaip jis gali miegoti karste?! Aš ėmiau vaikščioti pirmyn ir atgal norėdamas nusiraminti, bet neišėjo. Norėjau sulaužyti tą jo karštą, kad viskas būtų baigta.

- Nenoriu!- užrikau ant jo.- Tai bjauru!!
- O gerti žmonių kraują- ne?!
- Tai visai kas kita... Bet vis tiek! Nesigulsiu į tą DĖŽĘ! Ir tuo labiau su tavimi!!- besiblaškydamas po tą salę spyriau su koja į kažin ką. Ten buvo senas karstas. Man spyrus iš jo iškrito kaulai ir suklikau nesavu balsu.
- Kodėl negaliu miegoti šitam?- aš pakėliau tą karštą ir iškračiau likusius griaučius, bei dulkes ir žemes. Jis tikrai buvo lengvas!
- Kaip nori...- abejingai atsakė Leveretas.- Jei tau geriau senas ir aplūžęs, aš nieko prieš. Bet naktimis čia privis žiurkių ir jos įlys pas tave...

Fe! Nuo tos minties pasidarė dar šlykščiau. Nekenčiu žiurkių!

- Gerai, lipsiu pas tave.- apsisprendžiau.

Leveretas elegantiškai pamojo man lipti pirmam. Nedrąsiais žingsniais priėjau prie to Mirties ir Žiurkių karaliaus. Iš arčiau jo karstas atrodė visai kitaip. Jis buvo gan platus ir mano išvargusiam kūnui atrodė jau kiek patraukliau. Tačiau vis tiek atrodė bjauriai.

Aš atsargiai įlipau ir atsiguliau. Iš tiesų! Atrodė baisiau nei galvojau. Prisispaudžiau prie vienos sienos, o Leveretas įlipo greitai ir prigulė šalia. Jis užvožė dangtį ir tapo aklinau tamsu. Nors mano akims viskas buvo puikiai matyti.

Leveretas man nusišypsojo, tarsi stengtųsi nuraminti. Nors ir nesirgau klaustrofobija, bet ta uždara patalpa mane nervino. Mano sugulovas atskleidė savo švelniąją pusę ir paglostė man galvą. Jaučiausi tikrai nejaukiai: guliu KARSTE su KITU VYRU ir mes abu VAMPYRAI. Nei juoktis, nei verkti.

- Žinai, kodėl pasirinkau tave?- tyliai prabilo Leveretas.
- Tikriausiai ne.- ir nenorėjau to žinoti.
- Tu man labai patikai. Stebėjau tave kiekvieną naktį ir negalėjau atsižiūrėti. Supranti, aš vampyrais verčiu tik ypatingo grožio žmones.
- Ir kiek tokių pavertei?- paklausiau tik tarp kitko, nes man iš tiesų nerūpėjo.
- Keletą. Bet tu man patikai ne tik išore. Taip pat ir vidumi. Be to... norėjau draugo. Vampyrai taip pat jaučiasi vieniši.

Nežinojau ką jam atsakyti. Jis meilinosi man, ar šiaip stengėsi pakelti niūrią karsto nuotaiką? O jei taip mano Džonis būtų buvęs vampyras? Visa šitai nebūtų buvę taip klaiku... Būtume miegoję karste ir tai būtų šaunu, nes būtume taip arti vienas kito. Apsikabinčiau jį ir...

4.

Tą dieną sapnavau Džonį. Tiesą sakant jo mirtį... Buvo daug kraujo, lavonų, audra jūroje. Aš šaukiau Džonį, bet jo nebuvo. Jis iškrito per bortą ir nuskendo.

Prabudau visas drebėdamas ir išsigandęs. Prieš akis išvydau Leveretą ir savo rankas apsipynusias jo kaklą. Greitai jas atitraukiau ir stebėjau jį.

- Man patiko tavo apkabinimas.- šypsodamasis atsakė Leveretas.
- Kiek dabar valandų?- stengiausi nukreipti dėmesį nuo mano sentimentalumo.
- Jau sutemo. Galima eiti laukan.- Leveretas nustūmė karsto dangtį, bet tai nieko nepakeitė.

Ėmiau suvokti, kad nesapnuoju. Vėl buvo tamsu kaip vakar ir niūru... Ėmiau ilgėtis saulės.

Leveretas išlipo lauk ir padavęs ranką iškėlė mane. Aš atsidusau. Jaučiausi lyg būčiau miręs. O gal iš tikrųjų mirė mano siela? Taip pat pajutau alkį. Bet iškart prisiminiau ką reikės daryti ir tapo dar niūriau.

- Ko dūsauji? Eisime į miestą. Tau reikia naujų rūbų ir karsto.
- O kuo mano rūbai blogi?- ėmiau save apžiūrinėti.
- Vampyras turi rengtis juodai, o ne...- Leveretas kiek nusivaipė.- Taip spalvingai... Eime.

Dabar tai jau tikrai pasijutau ne kaip. Darėsi vis liūdniau ir liūdniau. Jis išstūmė mane pro to mauzoliejaus duris ir ėmė žingsniuoti link kapinių vartų. Neturėjau kitos išeities tik sekti jį. Pasivijęs stebėjau jo veido išraišką. Jis kiek pyko, bet atrodė ne per daugiausiai.

- Klausyk, Leveretai, man įdomu kodėl turiu rengtis juodai?
- Nes turi susiliesti su naktimi.- pro dantis ištarė Leveretas.- Neišgyvensi jei elgsiesi kitaip. Turi mokėti tyliai sėlinti, tyliai užpulti ir svarbiausia neišsiduoti kas esi.

Turbūt jis skaitė mano mintis, nes atsakė į visus man rūpimus klausimus. Na, gal ne į visus, bet į daugumą.

Toliauėjome tylėdami. Ėmė rodytis, kad aš jį imu erzinti. Leveretas ėjo suspaudęs kumščius ir grieždamas dantimis. Gal jis taip ruošiasi medžioklei? Juk ne aš jį taip nervinu?

- Leveretai, ar tu pyksti ant manęs?- neiškentęs paklausiau.
- Jis tylėjo ir vis ėjo pirmyn. Aš sugriebiau jį už pečių ir stipriai supurčiau.
- Jei nekenti manęs, tai nebūtina gyventi kartu. Išsiskirkim ir eikim savo keliais.- kažkodėl nuo šių žodžių mane nukrėtė šiurpas ar kažkas panašaus.
 - Vienas vampyras, ir dar ką tik gimęs, pražus be palydovo.
 - Tai jei jau turime gyventi kartu, tai pasakyk ko širsti ant manęs?

Leveretas nuleido savo mėlynas akis, kurias paslėpė tankios juodos blakstienos.

- Širstu ant savęs, o ne ant tavęs!
- Kodėl?- norėjau žinoti tiesą.
- Nes tu mane trauki labiau negu manai. Vampyras negali įklimpti į jausmus, nes atbuks žudymo instinktai.

Tai taręs Leveretas vėl ėmė eiti, tik sparčiau ir gavau jį vyti. Tie jo žodžiai suglumino mane. Kuo aš jam taip patikau?

Netoliese buvo rūbų parduotuvė. Bet dabar jau buvo uždaryta. Leveretas surado galinį įėjimą ir plikomis rankomis išlaužė duris. Neliko nė įbrėžimo ant jo odos. Nors man ir nepatiko toks įsilaužimas, bet teko sekti paskui jį.

Nežinau kaip jis tai padarė, bet akimirksniu uždegė visas žvakes ir drabužių parduotuvė nušvito. Pamačiau sukabintus rūbus ir ėmiau ieškotis ko nors juodo. Man nespėjus visko peržvelgti, Leveretas jau atnešė juodus bridžus, baltus marškinius, tamsiai mėlyną liemenę ir brangakmeniais nusagstyta juoda švarką.

- Eik persirenk.- paragino Leveretas.

Jis dar man pametė juodas kojines ir ilgaaulius juodus batus. Nuskubėjau į kitą kambarį persirengti. Visi tie rūbai mažumėlę atrodė prabangiai, bet negalėjau ginčytis su Leveretu.

Kai persirengiau, grįžau pas jį. Jis net žado neteko išvydęs mane.

- Tu atrodai pritrenkiamai!- pagaliau jis vėl nusišypsojo.

- Man dar reiktų kaspino plaukams.

- Ne, ne!- užginčijo Leveretas.- Niekada jų nerišk. Palaidi plaukai tau suteikia antgamtiškumo.- jis pasikniso dar po rūbus ir metė man dar kažką juodo.- Užsimesk dar šį apsiaustą.

Teško paklusti jo norams. Užsivilkau dar ir aksominį juoda apsiaustą. Atrodžiau daugiau nei prabangiai. Iš tiesų atrodžiau kaip vampyras: nuo galvos iki kojų juodas ir ta juoduma tik labiau išryškino mano baltą veidą. Na, o apsiaustas suteikė tarsi galimybę skraidyti.

Aš apsisukau porą kartų ir su šypsena tarčiau Leveretui:

- O skraidyti galiu? Ar man reikia sparnų?

Leveretas nusijuokė. Toks jis man patiko labiau.

- Pabandyk.- jis paslėpė rankas už nugaros ir pakilo į orą.

Negalėjau patikėti tuo ką matau. Jis sklandė ore. Užsigėdžiau ir aš. Sutelkęs mintis iš tiesų pakilau nuo žemės. Ėmiau kone isteriškai juoktis, bet Leveretas liepė man baigti, o tai žmonės pamatys pro vitriną langus. Nusileidau ant žemės ir dar kartą žvilgtelėjau į veidrodį.

Leveretas užgesino žvakes. Tik nežinau kaip jis tai padarė net prie jų neprisilietęs.

Taip mes dingome iš drabužių parduotuvės. Buvo jau apie vidurnaktį kai Leveretas nusprendė imtis vakarienės.

- O kaip dėl karstų?- sunerimęs paklausiau.

- Dar spėsime.- nuramino mane Leveretas.- Pirma maistas, po to karstai.

Sutikau su juo ir abu ėmėme klajoti gatvėmis. Sužinojau daugiau apie jį: Leveretas gimė Paryžiuje aristokratų šeimoje. Sulaukęs aštuoniolikos įsidarbino kažkokiam teatre. Ten grodavo pianinu arba vaidindavo. Būtent ten jis buvo paverstas vampyru. Tik jo kūrėjas jį paliko likimo valiai ir Leveretui teko mokytis iš kitų sutiktų vampyrų. Jis vampyru yra jau treji metai. Vadinasi jam jau 21-eri. Tiek kiek man! Tačiau pasak jo, 21-erių metų vampyras tėra naujagimis. Pats seniausias jo sutiktas vampyras buvo 400 metų. Tokie skaičiai man buvo per dideli suvokti.

Taigi mes ėjome gatvėmis ir žudėme nekaltus žmones. Jau pripratau prie kraujo skonio, jis man nebekėlė šleikštulio. Išmokau suvilioti savo aukas ir jas nužudyti. Sunku buvo suvokti ką darau. Vienintelį kartą buvau žudikas dar vaikystėje, kai nusukau sprandą kaimynų katinui. Vaje, kaip verkė mažesnieji radę savo katiną sustingusį ir atšalusį kieme. O beje! Pastebėjau vieną dalyką.

- Leveretai, kodėl aš nebeesu šaltas?
- Ką tik išgėręs kraujo vampyras sušyla, bet neilgam. Po to tavo oda vėl atšals ir pabals.

Tiesa. Išgėręs kraujo tapdavau šiltas ir skruostai parausdavo, bet žinojau, kad viskas vėl atšals ir pabals.

Ką gi... Sužinojau daug apie vampyrus, bet turbūt dar ne viską. Man rūpėjo pats svarbiausias: nemirtingumas ir amžina jaunystė.

- Nežinau kaip tai veikia.- į šį mano klausimą atsakė Leveretas.- Tu nesensi ir nemirsi. Esi nepažeidžiamas... Nors ne visai: tave gali sunaikinti saulės šviesa ir ugnis.

Reiškia yra būdų nužudyti vampyrą. Ėmė kilti ir daugiau klausimų, apie maistą, religinius simbolius ir pagaliau sielą.

- Vampyrų nevalgo žmonių maisto, nes mes neturim žmonių apetito. Tenka apsimesti, kad valgai jei būtina. Religija tavęs neveikia, Fransua.
- O siela? Ar mes tebeturim sielą?
- Juk mes mirę, manau jos ir nėra.- užbaigė Leveretas.

Žinojau, kad tai netiesa. Jei nebeturėčiau sielos, tai kaip galėčiau mylėti? O aš tebemyliu Džonį. Išvis nesijaučiu savo vidumi pasikeitęs. Tad jei neturėčiau sielos, ar būčiau toks pat? Tačiau kas žino. Mes jau buvome prie laidojimo biuro, o ten tikrai jokių sielų nėra.

Leveretas lygiai taip pat įsigavo ir į laidojimo biurą. Lygiai taip uždegė žvakes ir leido man atsitokėti. Kambaryje buvo pilna karštų. Kokių tik norėjau!

- Rinkis!- paragino Leveretas.- Kuris tau labiausiai prie širdies? Kuriam norėtum būti palaidotas?

Visi jie buvo juodi arba rudi. Bet vienas išsiskyrė iš visų. Jis buvo tamsiai raudonas su auksiniais apvadais. Leveretas pamatė, kad mano dėmesį patraukė tas išskirtinis karstas.

- Puikus pasirinkimas, mano drauge!- nudžiugo Leveretas.- Tau tinka raudona spalva.

Neklausęs ar aš tikrai jo noriu, čiupo ir ėmė nešti lauk. Nuėjau paskum jo. Ką gi... Turiu jau ir karstą, bene brangiausią visame mieste. Nuo tos minties kilo klausimas.

- Leveretai, ar dar yra vampyrų?
- Žinoma yra! Bet šiam mieste mūsų tėra du: tu ir aš.
- O kur jų dar yra?
- Paryžiuje yra vampyrų valdžia. Jiems priklauso „*Vampyrų teatras*“. Jie bene gausiausias klanas pasaulyje ir prižiūri, kad visi vampyrai laikytųsi įstatymų.
- Įstatymų?- nustebau.
- Taip. Pagrindiniai du: niekam neišduoti kas esi ir nežudyti kitų vampyrų. Jei nusižengi pirmam- mirtis garantuota. Jei antram- gali išsisukti.

Pasirodo turėsiu laikytis dar ir įstatymų.

Aš jam nurodžiau, kur mano namai ir abu juos pasiekėme be vargo. Leveretas su tuo karstu ėmė lipti per mano langą, kurį jam nurodžiau, o aš tuo tarpu nesukeldamas įtarimo ėjau pro duris.

Duris atidarė Karmelita, mano juodaodė tarnaitė.

- Labas vakaras, mano pone!- ji nudžiugo mane išvydusi.
- Sveika, Karmelita.- užuodžiau jos saldų kvapą, kurio iki šiol neužuodžiau.
- Pone, kur buvote? Vakar taip ir negrįžote, aš labai jaudinausi.- ji atrodė tikrai išsigandusi.
- Nakvojau pas vieną draugą.

Mums besišnekučiuojant išdygo Leveretas. Savo staigiu pasirodymu išgąsdino Karmelitą ir ši net krūptelėjo.

- Štai!- tariau.- Čia mano draugas Leveretas de Leroux. Nuo šiol jis gyvens kartu su manimi.

Leveretas jai galantiškai nusilenkė ir pabučiavo į ranką. Bijojau, kad jai neįkástų. Laimei, jis buvo gan santūrus.

- Turiu grįžti kai kurių daiktų.- maloniai man tarė Leveretas.- Grįšiu neužilgo.

Jis pasišalino kaip žmogus ir ėmė bėgti tik išėjęs iš mano namų teritorijos. Negalėjau pavadinti to bėgimu. Jis skriete skriejo gatvėmis. Paprastas mirtingasis nė nebūtų įžiūrėjęs jo.

O aš užlipau į savo kambarį kol jis sulakstys. Pravėręs duris viską radau po senovei. Tik viduryje kambario jau stovėjo karstas. Uždegiau žvakes ir kambarys nušvito. Kaip pasiilgau šviesos! Prisėdau ant lovos ir įsižiūrėjau į karstą. Man patiko jo forma, spalva, dydis, bet... jis man tik tiek ir tepatiko.

Man begalvojant apie karstą grįžo Leveretas. Per kelias sekundes įlipo pro langą ir įnešė karstą.

- Vikrus.- tarstelėjau.- O dabar pareik čia pro duris. Nenoriu sukelti įtarimų.

Jis vėl išsoko pro langą. Apačioje išgirdau beldimą, Karmelitos balsą, žingsnius laiptais ir durys prasivėrė. Leveretas stovėjo su dviem lagaminais.

- Buvau juos palikęs lauke, kad tikrai grįžau su daiktais.- jis prisėdo šalia manęs.

Aš tylėjau. Nejaugi visą amžinybę gyvensiu čia su juo?

- Aš nenoriu čia gyventi amžinai. Grįžęs suvokiau, kad čia nuobodu ir nesaugu.
- Turiu geresnių planų, Fransua.- nusišypsojo Leveretas.- Tokiam mieste ilgai nemedžiosi. Greitai kils įtarimų.. Kiek vėliau vyksime į Paryžių. Ten turėsi daug ko išmokti. Čia gali palikti kūnus po stalais bare, o ten reikia imtis geresnių atsargumo priemonių.
- Tikiuosi greit išvyksim, nes mane apima melancholija...
- Galiu greitai tavo nuotaiką praskaidrinti.- pašoko nuo lovos Leveretas.- Karmelita gardžiai kvepia...

Mano žvilgsnis jį nutildė.

- Ji mano tarnaitė. Pažįstu ją nuo gimimo.- tariau jam gan piktokai.
- Prieš išvykdamas turėsi nužudyti visus tarnus. Juk nenori, kad mūsų imtų ieškoti?
- Tu gal iš proto išsikraustei?!- ne juokais supykau.- Čia dirba gal dvi dešimtys tarnų ir visus juos gerbiu!! Nekelsiu prieš juos rankų!
- Aš ne apie rankas kalbu. Dantys! To užteks!

- Dieve!- tariu tarsi sau.- Parsivedžiau pabaisą į savo namus...
- Ir tu toks pat. Nebijok aš tau padėsiu.

Nusisukau nuo jo ir atsiguliau ant lovos. Kuo toliau, tuo darėsi baisiau. Mano vargšė Karmelita mirs... Negalėjau net įsivaizduoti jos gulinčios ant žemės, savęs suleidusio dantis į jos švelnų kaklą ir kraujo aplink, lavonų. Tai baisu ir tai turėsiu padaryti aš!

- Tu turi puikią galią!- suspigo Leveretas.
- Ką čia svaigsti?!- net supykau.
- Vampyras turi daug galių, bet viena iš jų yra unikali. O tu, mano drauge, tu matai ateitį ir praeitį!!
- Kaip tai?- susidomėjau ir atsisukau į jį.
- Dabar skaičiau tavo mintis ir pamačiau, jog regi ateitį, tarnų išžudymą! Tai puiku!

Puiku!? Dabar tapau dar ir aiškiaregiu. Tačiau ateitį galima pakeisti. Nors... Leveretui būtų malonumas paskersti mano tarnus.

Pasigirdo beldimas į duris. Leveretas greitai atsisėdo į krėslą. Aš liepiau užėti. Duris pravėrė Karmelita. Ji buvo su maisto kupinu padėklų. Levereto akys sužaibavo ir pastebėjau kaip jis prabraukė liežuviu per lūpas, bet jis troško tarnaitės.

- Pone, manau esate alkanas. Atnešiau maisto.- ji nusilenkė ir padėjo padėklą ant stalo šalia durų.

Leveretas ėmė juoktis skardžiu balsu. Pamaniau, kad jį ištiko isterija ar kažkas panašaus. Karmelitai visai nepatiko toks Levereto poelgis.

- Dėkui, Karmelita, gali eiti.- maloniai jai tariu.

Ji nusilenkė dar kartą ir išėjo. Tik jai išėjus Leveretas nustojo isteriškai kvatotis. Mano žvilgsnis jį sutramdė.

- Kas tau pasidarė?!- sušnypščiau.
- Man juokinga kai tie mirtingieji mus mulkina.- jis įsitaisė patogiau krėse.- Tau reiktų įsigyti šunį. Jis viską suėstų ir ant tavęs nekiltų įtarimas.

Mane siutino jo poelgis. Nieko jam neatsakiau, tik stebėjau jo veidą. Ėmiau kitaip į jį žvelgti kai jis taip aristokratiškai sėdėjo mano kambaryje. Jo akys mane hipnotizavo iš po tų ilgų blakstienų. Jei nežinočiau kas jis, pamanyčiau, kad tai angelas nusileidęs iš dangaus. Man ėmė patikti Leveretas. Niekada gyvenime nesu matęs tokių auksinių ir garbanotų plaukų, mėlynų akių ir tokios puikios figūros. Jį tikrai sukūrė pats šėtonas. O jei tik širdis būtų gyva, dabar daužytusi it pašėlusį. Taip, Leveretas mane vedė iš proto.

Manau jis perskaitė mano mintis, nes jau sėdėjo šalia manęs ant lovos. Jo kvapas mane apsvaigino, toks saldus lyg kokosų pieno. Ar jis taip kvėpinosi, ar toks jo kvapas nuolat? Kuo daugiau galvojau apie jį, tuo labiau jį jutau šalia savęs. Jo rankos palietė mano pečius ir ėmė rodytis, jog jos lyg geležiniai gniaužtai. Pajutau Levereto alsavimą prie mano ausies. Jis toks šaltas, lyg žiemos vėjas. Ir kodėl aš taip apie jį galvoju? Su lyg kiekviena mintimi jis vis labiau glaudėsi prie manęs. Turiu jo atsikratyti kol nevēlu! Bet negaliu... Jis buvo mano vampyras, kuriam negaliu atsakyti. Negaliu pajudėti, nes jei tai padarysiu jis ištirps. Mane suparalyžiavo, nebegalėjau nė akimis mirksėti. Ach, kodėl jis taip?! Kodėl nepaleidžia?

Kai pajutau jo vėsius lūpas ant kaklo, užsimerkiau ir atsidusau. Daugiau akių neatmerkiau, nes norėjau jo nematyti.

Jis nurišo mano šaliką ir atsagstė kelias marškinių sagas. Vėl pajutau jo šaltas rankas ir lūpas ant kaklo. Pajutau net jo plaukų sruogą užkritusią man ant krūtinės. Vėl įkvėpiau jo saldų kvapą ir atsimerkiau. Leveretas sėdėjo man ant kelių ir bučiavo kaklą. Mano pojūčiai staiga dingdavo ir vėl atsirasdavo. Čia jutau jo rankų glamones, čia nebe.

Leveretas pasinaudojo mano silpnumu ir pervertė ant lovos. Dabar mano visas kūnas buvo jo valioje. Bučiniai tapo aštresni, jutau jo dantis. Jie kaip ugnis greitai nuslysdavo mano kaklu žemyn. Pasukau savo galvą į šoną, nes troškau dar jo bučinių, ir pramerkęs akis pamačiau, kad mano apsiaustas, liemenė ir šalikas guli numesti ant žemės. Nesąmoningai atsidaviau jo valiai. Pamažu jis sagstė kitas mano marškinių sagas. Ir vis žemyn... žemyn... Jo lūpos palietė mano krūtinę ir bučinius ėmiau justis vis žemiau. Kai jis nustojo mane bučiuoti ir jo rankos ketino nuvilkti mano bridžus, aš švelniai nustūmiau jo galvą, nes nenorėjau daugiau negu jis nori.

Leveretas suprato, kad nenoriu daugiau jokių artimesnių santykių. Jis kiek padvejojo ir vėl prisislinko prie mano veido. Jis užmerkė savo aistra degančias akis ir pabučiavo mane į lūpas. Tas bučinys truko gal minutę, toks saldus, šaltas ir aistringas. Vėliau pats jį nuo savęs nustūmiau. Leveretas nuėjo atgal į krėslą ir atsisėdo. Jo žvilgsnio nemačiau, nes akis užsidengė ranka ir nususuko nuo manęs. Spėjau, kad jaučiasi ypač blogai. Savo vampyro akimis pastebėjau kaip jis visas dreba. Nežinojau ar verkia, nes nemačiau, jis taip pat buvo užpūtęs žvakes aplink save ir sėdėjo tamsoje.

Mane apėmė gailestis. Aš priėjau prie jo ir paglosčiau galvą, bet jis nė neatsisuko. Atrodė lyg statula, bet drebėjo lyg drugio krečiamas.

- Atleisk, man Leveretai, aš tik...- stengiausi jį nuraminti.

Jis nė nepažvelgęs atsistojo ir pasuko prie lango. Kai viena koja jau buvo perkelta per palangę, jis tarė:

- Grįšiu prieš aušrą.- ir dingo tamsoje.

Sustojau prie to lango ir norėjau jam sušukti, kad pasiliktų, bet balsas užlūžo.

Ir kodėl aš taip su juo pasielgiau? Juk troškau jo bučinių, troškau glamonių, bet atstūmiau. Žinojau jo istoriją, bet padariau lygiai taip pat kaip jo meilužis.

Leveretas turėjo daugybę meilužių. Tiek vyrų, tiek moterų, bet paskutinįjį mylėjo lygiai taip pat kaip aš Džonį. Bet tai palyginti niekai... Leveretas su juo net nebuvo pasibučiavę. Jis kentėjo meilę be atsako...

Aš jį įžeidžiau. Tikiuosi neketina pasidaryti galo? Jei tik grįš, turėsiu išpirkti kaltę. Ir jau žinau kaip...

5.

Leveretas grįžo prieš aušrą. Gerokai išsikruvinęs ir vis dar piktas. Aš laukiau jo sėdėdamas ant savo karsto ir ranka glostydamas tamsiai raudoną paviršių.

Jis pasisveikino su manimi, bet per daug jausmų nerodė. Greitai nukėlė nuo karsto dangtį ir viskas buvo baigta. Nusekiau jo pavyzdžiu, nes vienaip ar kitaip šiandien nebepasikalbėsime, nes aušra ant nosies.

Savo karste dar ilgai galvojau, bet galop užmigau. Pirmą kartą nebesapnavau Džonio, matyt jo šmėkla mane apleido. Dabar sapnavau Leveretą tamsiame kambaryje, degė vos kelios žvakės, plaikstėsi vėjo pučiamos užuolaidos. Jis pusiau nuogas, akys blizgėjo lyg deimantai, o aš gulėjau šalia ir bučiavau jo lūpas.

Sapnas buvo keistas ir prabudau. Išgirdau, kad Leveretas jau atsibudęs, tad nustūmiau dangtį ir išlipau lauk. Jis apžiūrinėjo mano spintoje kabančius rūbus.

Nusėlinau prie jo, paliečiau petį. Jis atsisuko, bet akys buvo šviesiai mėlynos, jam reikėjo eiti medžioti.

- Mes eisim medžioklėn.- lyg niekur nieko tarė Leveretas.
- Manau medžioklę galima atidėti.- liūdnai tariau.
- Tu dar nežinai koks būna alkanas vampyras.

Nuo tų jo žodžių pajutau ir aš tą keistąjį alkį. Mudu nusileidome į apačią ir ketinome eiti į miestą. Karmelita vėl atrodė kaip nesava.

- Pone, kas Jums yra? Gal reikia gydytojo? Jūs dieną miegate, tai pamaniau, kad sergate.
- Man viskas gerai, Karmelita!- nejučia užrikau ant jos.- Esu sveikas! Grįšiu vėlai, gali manęs nelaukti.

Mums išėjus laukan Leveretas tarė:

- Tu jau alkanas. Pyksti...

Leveretas ėmė bėgti tuo savo super greičiu. Man teko jį vytis ir pagaliau įgavau jo pagreitį. Mieste atsidūrėme per keletą sekundžių.

Mums pasitaikė puiki vakarienė. Ten kur sustojome pro šalį ėjo dvi merginos. Gan jaunos, galbūt dar nepilnametės. Tuomet Leveretas ėmė dėstyti planą kaip jas užpulti kol lindėjome krūmuose.

Leveretas iššoko iš krūmų ir atsirėmė į medį laukdamas merginų. Kai jos priėjo, jis jas užkalbino. Dar gerokai pavaidino, akimis pamirksėjo ir pinigų prižadėjo. Po to nebesupratau nieko. Kaip jos atsidūrė krūmuose prie manęs ir kaip Leveretas jas ten įstūmė. Prisimenu jų klyksmą, o ir kaip jo neatsiminsi, juk pataikė ant vampyrų. Aš buvau toks alkanas, kad nesąmoningai stvėriau savąją ir suleidau dantis į jos kaklą. Mane ėmė svaiginti ne tik kraujo, bet ir jos levandų kvapas. Matyt Leveretas tyčia išrinko man svaigesnį kvapą.

Po to, kai viskas buvo baigta, lyg niekur nieko grįžome į gatvę. Leveretas tuojuo nusivalė krauju išteptas lūpas. Aš matyt nebuvau toks žavingas kaip jis ir vietoj nosinaitės pasinaudojau švarko rankove. Jam tai akivaizdžiai nepatiko.

Gatvėmis ėjome nekalbėdami. Jį matyt siutino mano visi poelgiai. Bet taip yra todėl, kad jis mane pavertė tuo... pabaisa. Beje tas tylėjimas man tapo aiškus, Leveretas yra įpratęs medžioti vienas, o ne su kompanija.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

